

Fløjtende glad

Nyt job. Michala Petri er udnævnt til adjungeret professor ved Det Kongelige Danske Musikkonservatorium.

Michala Petri

Michala Petri har sagt ja tak til jobbet som adjungeret professor ved Det Kongelige Danske Musikkonservatorium.

Titlen som adjungeret professor er en ærestitel, og der knytter sig formelt set ingen pligter til hvervet.

På universiteterne afholder adjungerede professorer sædvanligvis forelæsninger eller noget tilsvarende. I konservatoriumsammenhæng drejer det sig typisk om afholdelse af masterclasses, koncert-medvirken o. lign. Hertil kommer en ikke uvæsentlig funktion som inspirator og en slags ambassadør for institutionen.

Det Kongelige Danske Musikkonservatorium har i forvejen tre adjungerede professorer tilknyttet, nemlig violinisten Nikolaj Znaider, sangeren Bo Skovhus og dirigenten Michael Schönwandt.

Travl solist

Michala Petri har i mange år været en førende virtuos på sit instrument blokfløjten, og hun har en strålende karriere som travl omrejsende solist med koncerter overalt i verden, og en perlerække af meget roste cd-indspilninger bag sig.

Allerede i 1969 debuterede hun kun 11 år gammel som solist i Tivolis Koncertsal. Og lige siden studieårene ved Hochschule für Musik und Theater i Hannover har hun med stor intensitet turneret i Europa, USA, Canada, Mexico, Mellemøsten, Australien, Japan, Kina og Korea.

Her har hun optrådt på centrale festivaler og spillet i førende koncertsale, bl.a. som solist med en række af verdens førende kammer- og symfoniorkestre.

Listen over internationale topnavne, som hun har arbejdet sammen med, er lang, og rummer navne som Heinz Holliger, Gidon Kremer, James Galway, Keith Jarrett, Christopher Hogwood og Claudio Abbado.

Siden 1992 har Michala Petri dannet duo med guitar- og lutsplilleren Lars Hannibal.

Anmeldelse. Det har gennem årene været en blandet fornøjelse på Art Copenhagen. I år trækker op.

Af Githa Schultz

Art Copenhagen i Forum har jeg så vidt muligt besøgt siden 1997.

Jeg husker bedst det år, hvor der var en lounge for kunstnere, og der blev serveret drinks sponsoreret af Schweppes.

Kunsten plejer nogle gange, især hvad angår installationskunst, i henhold til min personlige smag at kunne ses bedre gennem et gin / schweppes-syn. Men i år virker det som et toppunkt af gode værker i samtlige gallerier, så man bare kan spankulere rundt med et glas vand i hånden.

Der er dog et enkelt installationsværk jeg stopper nysgerrigt op ved:

En samling af forskellige ukrudtsplanter placeret rundt i gulvet i de to båse galleriet har lejet.

Budskabet i kunsten er, at ukrudt vil vi helst ikke have med at gøre, men det er overalt, også i Brooklyn, hvor kunstneren Tony Matelli bor. Han kan for tiden ses på Aros Kunstmuseum i Aarhus.

Det jeg bedst kan li ved værket, er tanken om ukrudtets iltafgivelse til os besøgende i Forum, som hurtigt kan komme til at mangle i sådan en stor hal med ren akryl, olie, stærkt lys og lærreder.

Han stikker helt ud

René Holm stikker helt ud på Art Copenhagen.

lerier i København C og V, og som for øvrigt altid har spændende kunstnere på programmet.

Larmerende gode værker

Der er dog en kunstner på dette års Art Copenhagen som stikker helt ud. En stille ung lun og venlig mand med hat på hovedet i gråsort tøj, men med larmerende gode værker.

Jeg har oplevet hans kunst på Hans Alf Galleri. Nu er han repræsenteret flere steder i dag på Art Copenhagen. Så i al sin beskedne Esbjerg-stil breder hans kunst sig som ringe i vandet.

Jeg er specielt vild med de birketræer, der ofte er i hans værker, og de ansigter der er visket ud, farvekombinationerne, og selvom det gennemgående tema i hans værker handler om det load, vi har i bagagen som mennesker og samtidig har en noget uhyggelig stemning udtrykt i menneskets ensomhed gemmer på anonyme hemmeligheder, er der noget fuldstændigt opløftende, vamt og håb for kunstfremtiden i hans værker.

Han hedder René Holm.

Jeg glæder mig allerede til næste år.

Også selvom ukrudtet er fremstillet i bronze.

Sympatiske gallerister

Så går jeg videre til Galleri Christoffer Egelund, den sympatiske gallerist, som bl.a. har udstillet en japansk kunstner ved navn Yuicji Hirako, som også forholder sig til naturen, dog i et spændende værk på væggen og ikke i en sprække i gulvet i Forum.

Jeg elsker sympatiske gallerister, og skal jeg købe kunst via et galleri betyder galleri-

sternes venlighed bestemt noget. Før i tiden var det en meget Artsy Fartsy oplevelse, bedre kendt som en til tider lummer arrogant afvaskning, at henvende sig til en gallerist. Det ændrede sig heldigvis i takt med den økonomiske verdenskrise, men der er et par gallerister, der altid har været venlige uanset vind, vejr og økonomi, og de tæller bl.a. Galleri Morten Poulsen, Galleri Christoffer Egelund, Galleri Christoffer Egelund, Hans Alf Galleri og Galleri Henrik Kampmann med gal-

Dokumentar. Den unge filminstruktør Asta Lærke Birnø har lavet en film om det forfærdelige bombardement af Den Franske Skole, hvor hendes farmor for første gang fortæller om sine traumatiske oplevelser.

Under krigen blev Den Franske Skole på Frederiksberg Allé fejlangebet af engleske bombefly.

For de overlevende elever var det en stærkt traumatiserende oplevelse, der prægede resten af deres liv.

Filmen "Det som ingen ved" giver et unikt indblik i disse pigers skæbnesvangre historier.

Instruktøren Asta Lærke Birnø er barnebarn til en af de piger, der dengang var elev på skolen:

- Da jeg var otte år gammel, fandt jeg ud af, at min farmor Inge bar på en dyb og smertefuld hemmelighed, fortæller Asta.

- En dag var jeg på besøg hos hende med min poesibog. Hun tog en poesibog fra

Farmors hemmelighed

Asta og farmor studerer hindens poesibøger.

sin egen skoletid frem, så vi kunne finde nogle gode vers i den. Hun læste højt et øjeblik, så knækkede hendes stemme over, tårer løb ned ad hendes kinder og hun hulkede af gråd, mens hun styrtede ud af stuen. Da hun kom ind igen, havde hun samlet sig,

hun sagde ikke meget, men jeg forstod, at der var sket noget tragisk på hendes skole. Vi talet aldrig om det igen, fortæller Asta.

25 år senere besøgte Asta hende med et kamera og optager, mens hun for første gang deler med hende, hvad

der skete med hende den dag bomberne faldt over Den Franske Skole.

Det er dette interview, filmen er baseret på.

Hemmeligheder

Og der bliver dæmmet op for livslange fortællinger og hem-

meligheder, når skoleveninderne gribende og hudløst ærligt fortæller om, hvad der egentlig skete med dem den 21. marts 1945.

En dag der forandrede hele tilværelsen for de dengang 13 år gamle piger.

På få sekunder blev en tryk hverdag til et kaos af eksplosioner og brand, en dødsfælde, der kostede 86 skolekammerater livet.

Og det viste sig, at pigerne efter bombningen, var udsat for en ligeså stor tragedie.

Omgivelserne tvang de unge piger til at fortie katastrofen. De fik ingen hjælp til at bearbejde, det der var sket. Men måske er det aldrig for sent at bryde tavsheden ...

Filmen "Det som ingen ved" vises på DRK 25. september kl. 21.

Fakta

Jeanne D'Arc, som Den Franske Skole på Frederiksberg hed, var en katolsk pigeskole med 550 elever, og nonner som lærerinder.

21. marts 1945 sendtes tre hold bombefly af sted for at bombe det tyske Gestapos hovedkvarter i Shellhuset. Over godsbaneterrænet ramte et af flyene i første bølge en lysmast. Flyet mistede næsten styreevnen og passerede gennem Palnatoksgade. Der kan stadig ses spor, hvor vingespidsen ramte murværket. Over Sønder Boulevard tabte flyet sine bomber. En af dem detonerede i Sønder Boulevard 106. Flyet styrtede efterfølgende ned ved Den Franske Skole. Røgen fik herefter flere af næste bølge af bombefly til at kaste deres last over skolens uskyldige ofre.

På få minutter var skolen sønderbombet til en brændende ruin.